

van de onderscheidene personen en groepen. Tengevolge daarvan zijn in de laatste jaren in onze Maatschappij vele besprekingen gevoerd en moest bij herhaling een agenda voor een vergadering daarvan melding maken; eerst ten opzichte van de apothekers, daarna van de specialisten, verkeerd begripen van het algemeen bindend besluit 1912 leidde tot behandeling van „den leidraad” in de algemeene vergadering te Leiden in 1914, daarbij is nog gekomen de tienjaarlijksche reglementsherziening. Onderscheidene leden, die zich in die zaken niet hebben ingewerkt, kregen den indruk, dat het gehalte der werkzaamheden op lager peil kwam te staan. Vele van de besprekingen over die vraagstukken hadden in hoofdbestuur-, afdelings- en algemeene vergaderingen echter achterwege kunnen blijven, indien inderdaad de organisatie der Maatschappij er op berekend ware geweest de voorkomende moeilijkheden in kleineren kring op te lossen.

Het voordeel nu van de thans aangenomen regeling is wel hierin gelegen, dat het praktisch uitvoerbaar is geworden deze vraagstukken en geschilpunten in kleineren kring af te handelen. Met hoopvol vertrouwen zie ik, dat de in de Maatschappij georganiseerde specialisten en de te organiseren huisartsen personen zullen afvaardigen naar het hoofdbestuur, die zullen beseffen met een eereschuld te zijn belast, die van voldoende ruime opvatting zullen zijn en wier heilig streven het dus zal zijn om algemeene belangen voor te staan en die zullen meewerken met liefdevollen ijver aan den verderen bloei van de Maatschappij in den zin, zooals sinds haar oprichting is bedoeld. Alle geneeskundigen zijn in dat opzicht één; zij allen hebben eenparig te streven naar hetzelfde doel, naar een zoo goed mogelijke geneeskundige verzorging van het Nederlandsche volk. Blijven ook die geneeskundigen, die in hun dagelijksch werk niet treden op het scherper omschreven gebied van het uitoefenen der geneeskundige praktijk, meewerken aan de belangen, die de Maatschappij heeft te behartigen, dan zal dat aan het werk der Maatschappij slechts ten goede komen; zij ook blijven, naar ik hoop, op hun post en de vaan getrouw.

Nog steeds mogen wij onze Maatschappij beschouwen als de vereeniging, die voorstaat de algemeene, sociale en wetenschappelijke belangen, ook na de thans genomen besluiten, doch die daarbij ruimte geeft ook de vakbelangen harer leden onder de oogen te zien. De Maatschappij is geen vakvereeniging, maar kan bij voorkomende gevallen als zoodanig dienst doen, maar dan op gematigde en gepaste wijze en mede geleid door hen, die in hun eigen werk buiten de engere vakbelangen staan. Mocht onverhoopt blijken, dat de nieuw gekozen koers leidt tot het op de spits drijven van een vakactie, dan zal de tijd gekomen zijn uit te zien naar een anderen weg, die zeker niet was gevonden door de ingediende voorstellen van het hoofdbestuur. Na de genomen besluiten is het thans niet de vraag, of de specialisten terecht of ten onrechte van meening waren, dat hun belangen in onze Maatschappij niet veilig waren, en of er een andere oplossing mogelijk ware geweest. Wij, leden, hebben thans allen oprecht en ernstig te pogen onze Maatschappij te doen blijven beantwoorden aan haar doel.

Groningen, 10 Jan. 1919.

J. D. HEFTING.

DE SPAANSCHÉ GRIEP.

Tot vervelens toe krijgen wij elke week stukken te lezen over de Spaansche griep. Mij dunkt, ieder onzer weet nu wel, welke verwickelingen er bij voorkomen, althans kunnen voorkomen; echter de kern der zaak is „de behandeling”.

Met genoegen las ik daarom het schrijven van collega JUL. LEYDESDORFF in het nummer van 4 Jan. jl. Zou het nu niet mogelijk zijn op de door hem voorgestelde enquête in te gaan? Het geldt toch de vraag: „Is sublimaat, in welken vorm dan ook, een goed geneesmiddel”? Zij is voor ons, die buiten de geleerde centra wonen, bijzonder van belang.

Uden, 12 Januari 1919.

F. PETERS.